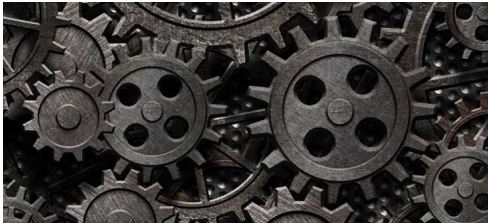

Όπως έχουμε δει, ο παίκτης, είναι ήδη καταβεβλημένος, διότι η διαδικασία πώλησης που κράτησε πολλά τέρμινα, τον έχει εξοντώσει, ηθικά, ψυχικά και ουσιαστικά.

Με το ηθικόν καταπεπτωκός, οφείλει να συνεχίσει, στις τουλάχιστον οκτώ πίστες που απομένουν, μέσα σε ένα σύστημα σφόδρα δυστοπικό, συχνά και τιμωρητικό. Και θα πρέπει, όπως συμβουλεύει ο ποιητής να κρατά το λογικό του, όταν τριγύρω του όλοι τ' έχουν χαμένα. Πάμε λοιπόν:

1η πίστα: Επίσκεψη στο δικαστικό τμήμα της οικονομική υπηρεσίας που έκαμε τις κατασχέσεις, η οποία αφού ελέγξει τα δέοντα παρέχει πιστοποιητικά άρσης κατάσχεσης από μια άλλη, ανεξάρτητη αρχή ότι κατέβαλε τα χρέη του ο παίκτης. Τούτη η επίσημη πληροφορία, εννοείται πως χρεώνεται κάποιες κατοντάδες από το νέο νόμισμα. Ταυτόχρονα, ο παίκτης παίρνει και άρση κατασχετηρίων για την εναπομείνουσα ακίνητη περιουσία του, με σφραγίδες διευθυντών, υπογραφάρες, όλα τα σέα και τα μέα.

2η πίστα: Ακολούθως, του παρέχεται ένα πιστοποιητικό για κάθε τραπεζικό ίδρυμα στο οποίο διατηρούσε λογαριασμό. Εκδράμει στις τράπεζες και καταθέτει τα έγγραφα της άρσης, αλλά, είναι πολύ πιθανόν, να έχει υπάρξει και άλλη, πέραν της μιας κατάσχεσης, οπότε η πρώτη επίσκεψις εις τας τράπεζας κρίνεται άγονος. Επιστρέφει στο νομικό τμήμα, ξανα-μανά τα ίδια, ξανά πάλι τουρνέ στις τράπεζες, και μέσα σε μια μέρα έχει ενεργό λογαριασμό, αν υποθεθεί ότι δεν θέλει επικαιροποίηση διότι τόσα χρόνια δεν τον είχε χρησιμοποιήσει, οπότε θέλουμε άλλο ένα τουρνε για συλλογή αντίστοιχων δικαιολογητικών

και άλλη μια εβδομάς, ώστε να ανοίξουσιν οι λογαριασμοί. Κλείνει, κάπου εδώ, το κεφάλαιο τράπεζα.

3η Πίστα. Ανοίγει το κεφάλαιο ακίνητο. Επίσκεψη στο κτηματολογικό γραφείο της περιοχής όπου ανήκει το προς κατάσχεση ακίνητο. Αίτηση για άρση, κατάθεση του πιστοποιητικού από το νομικό τμήμα της δεύτερης πίστας, δυο δεκάδες από το νέο νόμισμα, πρωτόκολλο, υπογραφές, και από την προϊσταμένη και ερώτηση: «είμαι εντάξει για να τα πάω στην επόμενη πίστα;», στα μαύρα κατάστιχα του πανίσχυρου ψηφιακού τέρατος, που προ είπαμε.

«Μια χαρά είστε» απαντά η προϊσταμένη μαυροφορούσα και αυτή και όχι από πένθος, μα όπως και οι υπόλοιποι υπάλληλοι έχει αρκετό κόσμο και πολλά τηλεφωνήματα κρεμασμένα πάνω τους με τον αντίστοιχο εκνευρισμό, να λεχθεί αυτό, η ατμόσφαιρα είναι βεβαρημένη.

4η πίστα. Στο ψηφιακό Τέρας. Ουκ εμβάει ο παίκτης όμως, στα σωθικά του Τέρατος αν δεν ταυτοποιηθεί. Δελτίον αστυνομικής ταυτότητας απαιτείται. Διότι χωρίς την επιδειξή της δεν περνά ούτε το κατώφλι του ισογείου. Άνευ ταυτότητας εισέρχονται μόνον οι μικρόσωμοι Πακιστανοί, οι εκτελούντες χρέη μεταφορέων καφέδων, από τα γειτονικά καφενεία, που φέρουν τον βαρύγδουπο ευρωπαϊκό τίτλο: cafe.

Εισέρχεται το λοιπόν, ο παίκτης, ανέρχεται ορόφους τέσσερας, άλλος σεκιουριτάς εκεί, τι θέλετε, αυτό μάλιστα, πάρτε νούμερο από το Α. Γρήγορα έρχεται η στιγμή του, δίνει εις την ευγενική κυρία πίσω από γκισέ, πολύ περήφανος το χαρτί από το Κτηματολόγιο και εκείνη δικαίως του το ...επιστρέφει διότι δεν λέει αυτά που θέλουν. Τον πάει στην προϊσταμένη, του εξηγεί εκείνη τα καθέκαστα, και του λέει ότι αν δεν προλάβει μέχρι τας 14:00, που κλείνει η υπηρεσία, για κανά τέταρτο ακόμα θα μπορεί να τον εξυπηρετήσει. Ελπίδα, ότι θα τελειώσει την ίδια μέρα, αναδύεται εις την ψυχήν του παίκτη, ομού μετά της συμπαθείας δια την προϊσταμένην.

5η πίστα. Φεύγει σφαίρα, υπό βροχή να προλάβει το Κτηματολόγιο, στο δρόμο όλα πηγμένα. Εδώ το παιχνίδι δυσκολεύει διότι ο παίκτης έχει επιλέξει να οδηγή «μηχανή τύπου εντούρου» με λιωμένα χωμάτινα ελαστικά και η ουρά της κάμει σαν τους υαλοκαθαριστήρες της διπλανής Merc. Κάθε σοβαρός ιθαγενής στην πωλήτρια έχει και μια Merc. Αν είχε επιλέξει να οδηγή αυτο - κίνητο θα τελείωνε λίγο πριν την άφιξη του Κυρίου δια την δευτέρα παρουσία. Φτάνει κάποτε, αλλά η πόρτα είναι κλειστή διότι η ώρα είναι 13:12 και η ταμπέλα λέει: «Ωρες για το κοινό 09:00 – 13:00».

6η πίστα. Νέξτ ντέϋ. Επίσκεψη, ξανά μανά στην προϊσταμένη του Κτηματολογίου.

«Ξέρετε ήρθα χτες υπογράψατε, σας ρώτησα αν ήμανα εντάξει, με ήπατε ναι, πήγα εκεί και με έδιωξαν. Τι να κάμω;».

«Ααα, μα δεν μου είπατε τι θέλετε!» Απαντά με έκδηλο νεύρο, η προϊσταμένη δια να ελέγξει, ψαρώσει ευθύς αμέσως τον παίκτη.

Εκεί, ο παίκτης πρέπει να κάνει Μόκο, δια να κυλίσει το παιχνίδι, διότι αν μιλήσει εις την Γαλλικήν, με ερωτήματα του τύπου: *«τι 'πες μωρή γκιόσα»*, το παίγνιον κάνει τιλτ και σε πάει πάλι πίσω, πίστα νάμπερ ουάν. Αυτοσυγκράτηση επιβάλλεται. Βωβός παραμένει ο παίκτης σαν τον Ροδόλφο Βαλεντίνο, και όχι σαν τον Αρμόδιο που μέσα στην Δρυμέα, άμα είχε κέφια έδειχνε το δρόμο και στον Γιούχα Κάνκκουεν. Επί τόπου, του ζητούν άλλες δυο δεκάδες από το νέο νόμισμα, του παρέχουν άλλη μια απόδειξη και:

«ελάτε σε τρείς μέρες να το πάρετε το δικαιολογητικόν, από τον κύριο απέναντι».

7η πίστα. Περνούν οι τρεις οι μέρες, ο παίκτης νιώθει ότι φθάνει στο τέρμα, αλλά υποπτεύεται, ότι πρέπει να είναι συγκρατημένος. Αφικνύεται εις το Κτηματολόγιο, για να παραλάβει το δικαιολογητικό. Παραδίδει την απόδειξη πληρωμής και αφού ο εντεταλμένος υπάλληλος ψάχνει κάτι σωρούς χαρτιών, δεν βρίσκει κάτι και του λέει να πάει στον απάνω όροφο να το παραλάβει διότι ακόμα δεν το έχουν κατεβάσει.

Ανεβαίνει στον πάνω όροφο, απαγγέλει το ποίημα, και του αποκρίνονται:

«Αααχ μόλις έφυγε η Βαρβάρα τα κατέβασε κάτω». Ξανακατεβαίνει κάτω, λέει τα καθέκαστα, βρίσκει την Βαρβάρα, που η προϊσταμένη την φώναξε Μπάρμπυ, παραλαμβάνει το περιζήτητο χαρτί, το διαβάζει και ταυτόχρονα ερωτά την προϊσταμένη αν είναι καθ' όλα εντάξει.

«Κάνω κάτι πολύ επείγον, ρωτήστε κάποιον άλλο». Απαντά.

Ο παίκτης δεν κρατιέται: *«Να ρωτήσω την Μπάρμπυ;»* λέει σκαμπρόζικα. Η προϊσταμένη τον κοιτά περίεργα, η Μπάρμπυ ακούει τη στιχομυθία, κοιτά το έγγραφο απαντά καταφατικά και η πίστα κλείνει με τον παίκτη να κατεβαίνει τα σκαλιά.

8η πίστα. Ξανά με ταυτότητες στο Τέρας. Το περιβάλλον εδώ, είναι πιο κυριλέ από το προηγούμενο. Προσεγγμένα άουτφит από τις κυρίες που σε εξυπηρετούν και σαφώς καλύτερη διάθεση.

Χαρτάκι προτεραιότητας σε ένα άδειο χώρο, φθάνει στο γκισέ, παραδίδει με έκδηλη αγωνία τα παραστατικά και άρχεται η συνεργασία. Αφιμιά, διευθύνσεις, τηλέφωνα, πρωτοκόλληση και:

«Σε μια εβδομάδα το αργότερο θα φαίνεστε τακτοποιημένος. Θα σας έρθει και επιστολή από την υπηρεσία μας. Αλλά, έχετε υπ' οψιν σας ότι μέχρι το '23 θα φαίνεται ότι υπήρχε κατασχετήριο, το οποίο τακτοποιήθηκε μεν, αλλά θα φαίνεται».

Αν και το ακούει ως τιμωρία, κάτι σαν under probation, δεν αντιδρά. Επισκέπτεται την προϊσταμένη, την ευχαριστεί για την καλή της διάθεση που είχε πριν τρεις μέρες και αποχωρεί.

(ειρήσθω εν παρόδω, μπάι δε γουέι δηλαδή, η εβδομάδα επέρασε, επέρασε και δεύτερη, απάντηση δεν ελήφθη, ενώ στο επίσημο διαδικτυακό τόπο του μυθικού Μάντη, στο κωδικό του πρωτοκόλλου, αναγράφεται: *«Η αίτησή σας έχει επεξεργασθεί. Προετοιμάζεται απαντητική επιστολή που αφορά στην αίτησή σας».*)

Στο στενάκι της πολύβουης πόλης εκεί που τα αυτο – κίνητα καβαλούν τα πεζοδρόμια, διότι η ανάπτυξη ήρθε πιο αργά αλλά το ίδιο άναρχα με την επακολουθήσασα ύφεση, σε μια περιοχή τάχα κυριλέ και αναμφίβολα με πανάκριβα ενοίκια, δίχως τις αντίστοιχες παροχές, ο παίκτης, αφήνει πίσω του αυτή την περιπέτεια και σημαδεμένος με ότι έχει βιώσει, σιγοτ ραγουδά από μέσα του, την ...Διπρόσωπη:

«...σβησέ με κυρά μου, από τα τεφτέρια σου» όπως ερμήνευσε ένας άλλος καλλιτέχνης όταν αι εποχαί ήταν διαφορετικάί.

Ήτο ο Αντώνης Ρεπάνης, που εγκατέλειψε φέτο(ς) τα εγκόσμια, για να συναντήσει την Ευτυχία Παπαγιανόπουλου που έγραψε αυτούς τους στίχους, ανάμεσα σε πολλούς άλλους. Μόνο που η κυρία θα τον κρατήσει χρόνια τέσσερα σε μια γκριζα περιοχή, έτσι κάπως εκδικητικά, κάπως μισσαλόδοξα.

Και ημείς εδώ, πολιορκημένοι και καθόλου ελεύθεροι θα πρέπει να περάσουμε την επόμενη πίστα, με ένα εγχώριο δημόσιο που γίνεται ολοένα και περισσότερο Δημόσιο και μετατρέπεται σε ολοένα και λιγότερο εγχώριο. Τέτοια και χειρότερα συμβαίνουν σε αυτό το αγχωτικό, τρομακτικό παιχνίδι, που δυνητικά θα στείλουν τον παίκτη να συναντήσει τον Αντώνη και την Ευτυχία, πιο γρήγορα, μα πλήρη εμπειριών.

Αλλά έτσι γεννιούνται οι καλλιτέχνες. Μέσα από δοκιμασίες τραχιές και ανυπέρβλητες. Κι όσοι δεν καταφέρουν να γίνουν καλλιτέχνες, θα γίνουν μάρτυρες.

Καλή μας τύχη.